

Щедро надарен край, край вжзлюбен,
 Де стада безброй в поля звжнтят,
 Де безкрайни ниви се люлеят,
 Рози де цввтят.

Край де мир блажен в неволи няма,
 Де награда тежжк труд незнай,
 Край на изпитания велики —

Моят роден край (стр. 3)

Неговата родина е щедро надарен край, ала сред нейните неволи няма мир и отдих, тежкия труд не знае награда. В тая мжничка песен Ракитин сѣнтезира болката и страданието на цял народ, пречупени през поетовата душа.

За поета киткага цвете, дадена му от вжзлюбената — е благославия и любов, която ще го крепи в суровия бранен живот (3 стр). В душата му става тжмно, само скржбни мисли браздят сжзнанието му, той си спомня за безпомощните жени и дечица, и моли Бога да го запази; ако ли бждат бити, по добре да наѣде и той гроба си, защото не ще може да преживее разорението на родните огнища („Молитва“—5); от тук на тжй над тях ще се носи „на роден край великата печал“ (стр. 4), като предчувствие за ония зловещи години, които ще преживеят родните синове.

Боя не буди в душата на поета вжзторг, той не е радостен, не твори епопеи, че ще се прослави; че ще го благославят поколенията; напротив, той знае, че всека победа оставя безкржстни гробове и майки и деца осиротени, и че в бждаще, вече като нищожен прах, ще буди ужас и страх („Марш на смжрта“ стр. (3). В тая песен е отразена цялата безнадежност, която лжха от войната: това не е бойна песен, а ридание на човешката личност, безсилна да предотврати тежкия жребий, що висне над нея като прокоба, — Победата остава само смжрт и разрушение, пред които и победителя тржпне в ужас и страх („Победа“, 21); Мржтви, разрушени градове (стр. 37); сжсипни, които напомнят за някогашни цввтѣщи градове, и които свидетелстват за това—че „и днес още е той (човека) варварин жесток като преди векове“ („Спомен“ — 48); праздни и глухи села, из които са прокудени живите, да живеят в чужди страни, да напуснат дом от леди, с мжка придобит имот, жена и дечица; да ги напуснат, без да са сторили злс на победителя, който кржстосва страната им с меч и огжн („Стр. нощ“ — 15). — Пред своето дяло на разрушение победителя тржпне в ужас; дето стжпн—ще остави пуццинак; дето капне кржвта му, „там ще пламне кжрвав пламжк“, който „ще стопи джрво и камжк и ще раздуха „непозната — злбна мжст на брат кжм бра-